

ЛУДИЯТЪ

Нѣкога въ нѣкакво си село имало единъ лудъ. Отначало лудостъта му била кротка и той свободно си скиталъ по селскитѣ улици за смѣхъ и подбивъ на децата. Но минало време и лудиятъ почналъ да буйствува, чупилъ прозорци, търкалялъ се по локвитѣ и после тичалъ изъ село като таласъмъ.

Тогавъ кметътъ видѣлъ, че трѣбва да побърза да изпрати нещастника въ болницата, повикалъ въ канцеларията си двамата селски пждари и имъ поръчалъ:

— Ще вземете лудия и ще го откарате въ града, въ болницата за луди. Ама ще внимавате по пжтя — да не ви избѣга.

Нарамили торбичкитѣ пждаритѣ, подбрали предъ себе си лудия и тръгнали за града. А пжтъ дълъгъ, края му се не вижда. Опънало се онова ми ти поле отпреде — нѣма изхождане. Слънцето припичало отъ ясното небе, а прахътъ се полепвалъ по гърлата на тримата пжтници — не можело просто да се диша.

— Да имаше баремъ нѣкоя кръчмица да си поразкваси човѣкъ устата, — продумалъ мрачно Иванъ.

— Има, задъ оня баиръ, хее тамъ, — отвърналъ Драганъ.

Единътъ отъ пждаритѣ се казвалъ Иванъ, другиятъ Драганъ.

А лудиятъ, уморенъ отъ тежкия пжтъ, мрачно отмѣрвалъ крачка подиръ крачка по пжтя и нищо не продумвалъ. Само отъ време на време поглеждалъ небето и кротко и щастливо се усмихвалъ. Не знаялъ горкиятъ кжде го водятъ...